

Sprawozdanie końcowe urzędnika przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające ⁽¹⁾**Koperty (ponowne nałożenie grzywny)****(Sprawa AT.39780)**

(2018/C 39/05)

Projekt decyzji zmienia poprzednią decyzję Komisji z dnia 10 grudnia 2014 r. w sprawie dotyczącej kopert (zwaną dalej: „decyzją z 2014 r.”) ⁽²⁾. Zmiana dotyczy pięciu spółek (Printeos SA, Printeos Cartera Industrial SL ⁽³⁾, Tompla Scandinavia AB, Tompla France SARL oraz Tompla Druckerzeugnisse Vertriebs GmbH) należących do tego samego przedsiębiorstwa (zwanym dalej łącznie „Printeos”).

Po zakończeniu postępowania ugodowego w sprawach dotyczących karteli w decyzji z 2014 r. stwierdzono, że pięć przedsiębiorstw, w tym Printeos, uczestniczyło w kartelu, tym samym naruszając art. 101 TFUE oraz art. 53 Porozumienia EOG oraz nałożono grzywny na wszystkie przedsiębiorstwa, których decyzja dotyczy.

Przedsiębiorstwo Printeos wniosło skargę do Sądu Unii Europejskiej przeciwko decyzji z 2014 r. o stwierdzenie nieważności samej grzywny, nie kwestionując przy tym istnienia naruszenia. Wyrokiem z dnia 13 grudnia 2016 r. Sąd Unii Europejskiej stwierdził nieważność decyzji z 2014 r. w części dotyczącej grzywny nałożonej na Printeos ze względu na brak dostatecznego uzasadnienia kwot grzywny nałożonych na wskazane pięć przedsiębiorstw ⁽⁴⁾.

Pismem z dnia 29 marca 2017 r. Dyrekcja Generalna ds. Konkurencji poinformowała Printeos o zamiarze przyjęcia nowej decyzji, ponownie nakładającej taką samą grzywnę na Printeos i tym razem odpowiednio uzasadnionej, oraz zwróciła się do Printeos o wniesienie uwag.

W odpowiedzi z dnia 17 kwietnia 2017 r. Printeos twierdzi, że przyjęcie nowej decyzji stanowiłoby naruszenie zasady *ne bis in idem*, ponieważ decyzja z 2014 r. wciąż obowiązuje i ma charakter ostateczny.

Moim zdaniem przyjęcie projektu decyzji nie narusza zasady *ne bis in idem*. Zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości ta zasada „zakazuje dokonywania nowej oceny merytorycznej naruszenia, w efekcie której w przypadku uznania odpowiedzialności po raz drugi nałożona zostałaby albo druga kara, obok wcześniej nałożonej pierwszej, albo w przypadku braku uznania odpowiedzialności w pierwszej decyzji, zostałaby ona stwierdzona w drugiej decyzji” ⁽⁵⁾. Projekt decyzji nie odpowiada żadnemu z dwóch zakazanych scenariuszy: odpowiedzialność stwierdzono w decyzji z 2014 r., a projekt decyzji ani nie stwierdza odpowiedzialności po raz drugi ani nie nakłada drugiej grzywny ponad grzywnę pierwszą, jedynie ponownie nakłada pierwszą grzywnę po uchyleniu pierwszej grzywny przez Sąd Unii Europejskiej. Z uwagi na fakt, że Sąd Unii Europejskiej nie skorzystał z nieograniczonego prawa orzekania w zakresie dotyczącym grzywny, a jedynie uchylił grzywnę ze względu na nieodpowiednie uzasadnienie, Komisja nie utraciła kompetencji do ponownego nałożenia grzywny ⁽⁶⁾.

Zgodnie z art. 16 decyzji 2011/695/UE zbadałem, czy projekt decyzji dotyczy jedynie zastrzeżeń, co do których strony miały możliwość przedstawienia swoich stanowisk. Stwierdzam, że dotyczy on jedynie takich zastrzeżeń.

Ogólnie uważam, że w przedmiotowej sprawie przestrzegano skutecznego wykonywania praw procesowych.

Bruksela, dnia 9 czerwca 2017 r.

Wouter WILS

⁽¹⁾ Zgodnie z art. 16 i 17 decyzji Przewodniczącego Komisji Europejskiej 2011/695/UE z dnia 13 października 2011 r. w sprawie funkcji i zakresu uprawnień urzędnika przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające w niektórych postępowaniach z zakresu konkurencji (Dz.U. L 275 z 20.10.2011, s. 29) („decyzja 2011/695/UE”).

⁽²⁾ Decyzja Komisji C(2014) 9295 final z dnia 10 grudnia 2014 r. Streszczenie decyzji zostało opublikowane w Dzienniku Urzędowym (Dz.U. C 74 z 3.3.2015, s. 5) wraz ze sprawozdaniem końcowym urzędnika przeprowadzającego spotkania wyjaśniające (Dz.U. C 74 z 3.3.2015, s. 4).

⁽³⁾ Uprzednio znana jako Tompla Sobre Expres SL.

⁽⁴⁾ Wyrok w sprawie Printeos przeciwko Komisji, T-95/15, EU: T: 2016:722.

⁽⁵⁾ Wyrok w sprawie Limburgse Vinyl Maatschappij i in. przeciwko Komisji, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P, C-251/99 P, C-252/99 P i C-254/99 P, EU:C:2002:582, pkt 61.

⁽⁶⁾ Tamże, pkt 693.